

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 111. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592998752/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

dens Styrke. Jo mere han optraadte som Heros i Tilværelsen og indhyllede baade sig selv og et andet Menneske, jeg sympathetisk droges til, i en tordensvanger Sky, desto mere følte jeg Lyst til at maale min Skjæbne med hans og faae det afgjort, hvem af os To der sad i Vognen, og hvem der var Posthest.

Som om Atmosphæren meddelte ham en Fornemmelse af lignende Art, vendte han sig pludselig til mig og sagde: »Jeg kunde have stor Lyst til engang at spille med Dem.»

»Det vilde blive et underligt, høit Spil,« svarede jeg.

»Ja, det har jeg tænkt mig.»

»Jeg kan kun tænke mig eet Tilfælde, hvori De og jeg kunde komme til at spille,« vedblev jeg, »og det var, at jeg efter en Ulykke maatte tage et andet Menneskes Kort.»

Greven saae et Secund paa mig og svarede: »Jeg kan gjentage for Dem, der er ingen Udsigt til en Duel imellem Hr. Potter og mig.»

Jeg lod Forsikringen i den tilspidsede Form gjælde for en Beroligelse. En anden Tankerække gjorde sig gjældende. Han havde dog Ret til at føle sig stødt, hvis jeg aldeles glemte ham og hans Fader over en Anden, der intet absolut Krav havde paa mig. Selv den gamle Greve vilde ikke lægge Hindringer i Veien, naar Sønnen ved sit Ord var bunden til at give Satisfaction ved Spillebordet eller med Kaarden. Hvad havde jeg da at raisonnere over? Jeg maatte tage Situationen, som den var, og lade hans beroligende Forsikkring gjælde, og naar der alligevel i mit Sind var en urolig Anelse, jog jeg sluttelig de fortrædelige Tanker bort med det Raisonnement, at hvad man ventter og forbereder sig paa, i Reglen ikke kommer.

Denne Fornemmelse blev til en vis Grad bestyrket, da vi igjen befandt os i det glatte, fintklædte, høflige Selskabsliv. Alting var saa smilende og silkeblødt, at man kunde glemme, hvad man vidste: at Tigerklør skjulte sig bag Silkepoterne. Grev Fritz havde ved Indtrædelsen i Salonen ganske faaet sit muntre, sorgløse Ansigt igjen, de Potter syntes ligeledes oprømt, og de hilste paa hinanden med et cordialt Haandtryk. Jeg spurgte mig selv, hvorfor jeg ikke mellem hele dette Folkefærd med haarde Hjerter skulde spille min Rolle, siden jeg havde en, og lægge Mærke, være beredt paa, hvad der forefaldt. Jeg vilde med den Agtelse, jeg nu havde for Selskabet, ikke have valgt det; men det kunde i Tiden være interessant at have været med. Og forresten gik det her som i Almindelighed: Naar man er paa Pladsen, man